

Afstemning paa den og den Maade. Alt-saa „forinden Rigsdagen tager Stilling“. Det, som Landstinget gjorde i Fjor, var dette ikke at tage Stilling, forinden der var foretaget en Afstemning. Det var den første Bemærkning. At man ikke skulde kunne bringe en Sag, som var bortfaldet, frem igen for den samme Forsamling, forstaar jeg ikke. Jeg forstaar meget godt, at naar en Sag er bortfalden i en Rigsdagssamling, kan den ikke bringes frem i samme Samling. Men at den kan bringes frem i den næste Samling, er bekendt for os allesammen, ikke mindst for det ærede Medlem. Jeg skulde tage meget fejl, om han ikke som Minister mange Gange har været med til at bringe Forslag frem, som ere bortfaldne eller have været forkastede i den foregaaende Samling. Det er noget, som er sket de Hundrede Gange her paa Rigsdagen, saa det ere vi fuldt fortrolige med. Nej, dette, at Regeringen har gjort sit til at bringe denne Sag til en endelig Afgørelse, det paaskønner jeg i allerhøjeste Grad. Ingen af Parterne, hverken den danske Stat eller Øerne eller Nordamerika, var tjent med, at vi bleve staaende ved den Afgørelse, som blev truffen her i denne Sal i Fjor. At det er lykkedes at faa Traktaten forlænget, indtil der er truffet en endelig Afgørelse, det anser jeg netop for at være særdeles godt.

Det ærede Medlem gik dernæst over til at omtale de Grunde, som han og hans Meningsfæller havde til ikke at tiltræde Traktaten, til altsaa at være imod Salget. Han sagde som saa, at der maatte ikke finde nogen Afstaaelse Sted uden tvingende, bydende Grunde. Dette kunde jeg gerne være med til al sige ja til. Jeg vil heller ikke være med til at afstaa Øerne, uden at der er tvingende, bydende Grunde dertil, men jeg mener rigtignok, at der foreligger saadanne. Imellem de Grunde, som det ærede Medlem anførte for at stemme mod Traktaten, var bl. a. følgende. Han var bekymret for Danmarks Fremtid, naar man saaledes indlod sig paa en Amputation af den danske Stat. Vi vare ret udførligt inde paa de samme Tanker i Fjor; det samme blev ogsaa den Gang gjort gældende. Jeg protesterede mod den Slags Udtalelser. De vestindiske Øer ere ikke danske, have aldrig været danske, høre ikke til Danmark, udgøre ikke et Stykke af Danmark eller af Europa. Det er nordamerikanske Øer, som vi en Gang have købt og nu staa i Begreb med atter at afhænde eller afstaa, ganske paa samme Maade, som vi have købt og solgt Besid-

delser i Østasien og i Afrika. Al den Tale om, at det er et Stykke dansk Land, vi skille fra Moderlandet, har ikke noget paa sig. Det ærede Medlem omtalte dernæst, at det var pinligt at afstaa disse Øer, da deres Beboere saa saa velvilligt paa Moderlandet. Der var blevet sørget for dem paa en betryggende Maade, og de have fulgt os i Glæde og i Sorg osv., osv. Jeg ved ikke rettere, end at Sandheden er lige det modsatte. Jeg ved ikke rettere, end at til Trods for de store Ofre, vi have bragt nu i en lang Række af Aar, er der meget stærk Misfornøjelse blandt Beboerne over for Danmark. Dersom vi endda havde nogen Fornøjelse af de Ofre, vi have bragt, men Sandheden er den stik modsatte. Jeg kender ikke noget til de velvillige Følelser, de derovre i Vestindien nære over for Danmark.

Dernæst gjorde det ærede Medlem gældende, at Afstaaelsen ikke var stemmende med Danmarks Interesse. Han henviste til, hvad der forlyder om, at privat Kapital, privat Foretagsomhed vil udrette noget for at ophjælpe Øerne. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der gøres ad privat Vej, eller hvad man har i Sindet at gøre, thi jeg kender ikke noget til det. Jeg har ganske vist hørt megen Tale om det, men jeg har ikke set noget positivt Tilbud. Jeg kender ikke noget til et saadant. Derimod er jeg ganske sikker paa — som ogsaa den Adresse, der i disse Dage er sendt til den højtærede Finansminister, bærer Vidnesbyrd om — at den Slags Midler ville ikke ophjælpe Øerne. Der trænges til ganske andre Midler, dersom de i det hele taget skulle reddes. Det ærede Medlem kunde ikke se, at der af Hensyn til Danmark var nogen som helst Nødvendighed for Afstaaelsen. Maa jeg et Øjeblik dvæle ved dette Punkt: hvad der er nødvendigt for Danmark og den danske Stat. Jeg vil blot nævne, at samtidig med at Øerne i de sidste 30 Aar ere gaaet stærkt tilbage i alle Maader, baade med Hensyn til Folkemængde og Velstand, Handels- og Omsætningsforhold og Erhvervsforhold i det hele taget, have vi bragt stedse stigende Ofre. Øerne ere blevne en stedse større og større Byrde for den danske Stat, saaledes at vi nu, foruden det Tilgodehavende, vi have i Vestindien, skulle udrede et aarligt Beløb af mellem $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Det Tilgodehavende, vi have i Vestindien — ja, jeg skal ikke komme ind paa at opramse det i Enkeltheder, endskønt jeg har noteret det her — udgjorde den 31. Marts 1902